

George Arion
Necuratul din Colga

Copyright © 2004 GEORGE ARION
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2016 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactie@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, GEORGE

**Necuratul din Colga / George Arion. - Ed. a 3-a. - București : Crime
Scene Press, 2016**

ISBN 978-606-93958-9-9

821.135.1-312.4

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: mai 2016

Tipărit în România, ART PRINT

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii
dreptului de autor.

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi întâlnite numai
pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le descoperi în realitate este
riscantă și neavenită.

George Arion

Necuratul din Colga

Ediția a III-a

CRIME SCENE PRESS

CAPITOLUL 1

Intrarea în decor

A naibii vipie!

Un smintit a dat la maximum instalația de încălzire a planetei și acum își râde într-un dinte văzând cum ne perpelim ca niște potârniți în frigare. De zile în șir, nicio pală de vânt; iar pe cer – nicio zgaibă de nor. Îți vine să-ți iei câmpii cu busola în mână și să nu te oprești până la Polu' Nord, unde să-ți trănțești un ditamai igloo pe o banchiză, chiar dacă și-acolo ar fi îmbulzeală din pricina urșilor care sirotează Coca-Cola și-și dau brânci în apă ca să se mai răcorească.

Zău așa: o băutură smulsă dintr-o frapieră în care plutesc niscaiva sloiuri ar fi parfum!

Iar pe mine, tocmai pe zădufu' ăsta m-au trimis în misiune; parcă un altu' cu mai mult potențial și mai rezistent la caniculă n-ar mai fi dibuit!

La radio se transmite un recital Leonard Cohen. Are un sictir pe viață gagiū' ăsta, mai ceva ca al meu.

Intru în orașu' Colga pe la miezu' nopții, după un drum de nouă ore pe șosele ciuruite ca după bombardament; culmea e că, din loc în loc, am citit niște inscripții de ți se-ncing creierii și mai abitir: Aici sunt banii dumneavoastră! Mulțumesc de informație, acu' știu de ce portofelu' mi-e burdușit mai mult cu acte.

Continuă să fie zăpușeală și la ora asta și, chiar dacă am aer condiționat în mașină, merg cu geamu' din stânga lăsat, atent ca nu cumva hârtoapele să mă basculeze afară. Asta mi-ar mai lipsi, să mai alerg prin peisaj și după vehiculu' din dotare!

Străzile orașului sunt pustii și prietenoase ca aleile unui cimitir noaptea. Câteva becuri agățate pe stâlpi împrăstie o lumină pe care un licurici n-ar avea de ce să fie invidios. Cele mai multe case n-au etaj și sunt cufundate în beznă – dacă-ți încordezi auzu', în timpane îți bubuie sforăiturile locuitorilor care habar n-au de sosirea salvatorului lor. Mi-i închipui o clipă, nădușiți în așternuturile mototolite și în încăperi încinse, și să nu mai fiu eu agent special dacă nu mă simt mai bine rotind covrigu' la dreapta și la stânga, cu grijă să nu dau în vreo gură de canal deschisă prin grija vreunui colecționar de fier vechi.

Observ și o inovație arhitectonică: unele locuințe au ferestrele și ușile baricadate cu scânduri bătute în cuie – „semn indubitabil”, cum ar zice fostu' meu prof de tehnologie, că au fost abandonate.

Trec lento prin fața Primăriei – o construcție în dulcele stil vechi. Odinioară, coloanele ei arătau falnic; acu' sunt cariate de vreme și de neglijența noilor stăpâni. Proprietaru' căruia i-a aparținut o fi demult oale și ulcele – mai bine că nu vede ce s-a ales de munculița lui! – în halu' în care a ajuns casa nu s-ar mai obosi să depună actele și s-o revendice. Ajung și în dreptu' sediului Poliției; nu opresc, numai așa, de sanchi, deși ferestrele sunt luminate și dinăuntru răzbate vocea unui crainic de radio, vestind lumii ce zi grozavă a fost azi și ce formidabil va fi mâine. Țin în continuare picioru' apăsător pe accelerație, ușor, ca o părere, doar cât să nu mă-ntreacă vreun melc ieșit sub clar de lună la promenadă. Ați înțeles și singuri, băieți, c-am pătruns într-o ambianță din care orice om cu mintea nu foarte necăjită simte subito dorința imperioasă să se teleporteze într-un alt univers, mai îmbietor. Nu mi s-a făcut frică – da' n-aș jura că am poposit pe pământu' făgăduinței.

Din păcate, recitalu' lui Leonard se încheie, spre dezamăgirea tuturor looserilor care l-au urmărit ca să-și mai ostoiască amaru'. Urmează un grupaj de știri printre care figurează vestea despre un nou atentat la Ierusalim. Cinci morți, vreo sută de răniți și pagube materiale la greu. Unii au buclărisit-o mai rău decât mine. Astfel de știri îmi dau palpitații și închid radiou'.

De fapt, mi-a intrat un frison în oscioare încă de acu' trei zile, când am fost chemat în fața a trei domni civilescu pe care nu-i mai văzusem niciodată. Trei gașperi cu funcții importante, solemn și țepeni, de parcă i-ar fi supărat adenomu' de prostată, stăpâni totuși pe situație, cu țigări de foi în gură, ceasuri de aur la mâini, bine hrăniți și îmbrăcați la patru ace, în costume negre, ca niște ciocli pricopsiți – tot tacămu' ca să-ți impună respect și să te simți o anelidă. Numai cu banii pe care îi dăduseră pe cravate, un om cu pretenții rezonabile putea trăi o lună. Nu catadicsiseră să-și spună numele. De fapt, doar unu' dintre sclivisiți dăduse din buze, timp în care ceilalți doi – unu' avea o fastuoasă mustață pe oală – se mulțumiseră să aprobe dând din cap, încet, ca nu cumva prețioasele lor tărtăcuțe să li se rostogolească de pe umeri și să fie nevoie să le reseteze. Totu' se petrecuse într-o încăpere cu mobile scumpe, cu pereți lambrisați și covoare pe care, dacă scăpai o monedă, se devaloriza până o găseai.

– Ca să rezumăm, misiunea ta e următoarea...

Mă tutuise de la început, de parcă am fi jucat împreună leapșa pe ouate în copilărie.

– Ai fost ales pentru o misiune delicată. Vei merge în orașelul Colga – ai auzit de el? (Dădusem din umeri rușinat – nu, nu auzisem de el.) E undeva, în nordul țării, într-un ținut plin de păduri. Îți plac pădurile? (Dacă aș fi avut coadă, aș fi dat din ea de bucurie.) Sigur, cui nu-i plac? De câteva luni, acolo se petrec lucruri ciudate. (Chipu' meu a mimat parșiv curiozitatea.) Într-un răstimp extrem de scurt s-au comis acolo cinci crime abominabile. (De fapt, rostise „a-bo-mi-na-bi-le”, pentru a sublinia gravitatea cazului.) Anchetele care s-au întreprins până acum

n-au dus la niciun rezultat. Locuitorii sunt de-a dreptul înspăimântați. Unii au și plecat din oraș. Au pornit să circule zvonuri ciudate. (Pauză pentru a spori efectul.) Mulți cred că e vorba de fenomene paranormale. Se zice că ucigașul – sau ucigașii – sunt niște ființe de pe altă planetă. Se mai spun și alte baliverne. Localitatea e destul de izolată. Pe-acolo încă mai circulă legende. (Din nou pauză și continuare pe ton răspicat.) Ei, bine, eu nu cred în legende. Nu cred nici în paranormal. Populația trebuie să fie liniștită și vinovatul sau vinovații trebuie prinși și pedepsiți. Evident, ceri orice sprijin din partea poliției locale. Dar ancheta noastră se desfășoară independent de a lor. Nu dai socoteală decât acestei comisii. (Părintește.) Acționează cu prudență. Nu-ți ascundem, e o misiune periculoasă.

După un astfel de logos, cum să mai ai vitalitate maximă?

De-aia sunt aici, cu un chef de viață care l-ar face pe un pustnic să pară frenetic în comparație cu mine.

Din gândurile mele negre mă smulge o arătare care se bătaie în mijlocul drumului. N-am cum să zic „pas” și trebuie să frânez.

Da’ nu mă dau jos. Aștept cu interes ca primu’ personaj pe care l-am întâlnit în Colga să-și facă numărul. E un vagabond îmbrăcat într-un frac second-hand. În mâini ține o trompetă diformă, de parcă a folosit-o la bătut țărushi.

Mai întâi, individul încearcă să pună în acord rotația Pământului cu propriile lui rotații. Când, în sfârșit, reușește să obțină un consens, duce trompeta la gură și începe să cânte de mă lasă tuț. Oops! O trâmbiță din cer n-ar suna mai înduioșător.

Ca și cum numai cântatul i-ar fi asigurat stațiunea bipedă, după ce scoate ultimele sunete începe din nou să se bălăngăne și se apropie cu un pas săltat de portiera din stânga. Are fața descuamată de vreo boală, acoperită pe alocuri cu o barbă rară – unele fire le-o fi smuls cu penseta sau i-or fi crescut invers. E cu dantura în suferință și miroase a băutură proastă. O cârciumă de cartier ar răspândi o mireasmă mai

îmbietoare decât el. Își vâră capul în mașină și încearcă să mă-mbrățișeze:

– Bun venit în orașul Colga!

În urechi îmi mai răsună jalea din trompeta lui, așa că-l iau cu binisorul:

– Bun găsit, taică!

Individul pare să se trezească o clipă din aburii beției. Apoi i se blochează din nou circuitele. Abia reușește să îngaime:

– Dacă rămâi aici, ai să-l vezi pe dracu’! Cu coarne și coadă!

Începe să chicotească, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva plăcut:

– Miroase a pucioasă! Împroașcă flăcări pe gură! Și urlă ca un lup!

Încerc s-o dau pe glumă:

– Nu-i dracu’ chiar așa de negru!

Se înviorază și începe să danseze cu o parteneră imaginară.

– Ba e negru! Negru ca smoala!

Se apropie din nou de mașină și continuă, de data asta pe un ton scăzut, ca și cum mi-ar dezvălui adresa unui club de striptease unde se intră doar pe bază de convocator:

– Numai cu bătrânul Rucă n-are nimic! Ce să aibă cu mine? Eu sunt Nebunu’! Fără mine orașul e mort! N-ar mai avea niciun haz.

De parcă și-ar fi adus aminte că are ceva urgent de rezolvat, se îndepărtează de mine cu o agilitate pe care n-aș fi bănuț-o. În câteva clipe se face nevăzut pe una dintre străduțele laterale.

Hai că-i tare!

Mă ciupesc de braț ca să mă conving că nu visez. Sunt treaz de-a binelea! Îmi și închipui cum voi începe raportul către comisia alcătuită din cei trei ciocli durdulii: „Am intrat în Colga la miezul nopții. E un oraș liniștit. Ar trebui recondiționate fațadele unor case, însă, în general, lucrurile stau bine. A, da... Este acolo un bătrân interesant. Cântă la trompetă. Ar putea fi arondat la o formație...”

Zăresc prin parbriz o lună ca o plăcintă – comparația îmi aduce aminte că mi-e foame. Oțez și îmi continui rondul de noapte pe

străzile pietruite de un meșter care n-a fost în toate mințile când s-a apucat de treabă. În curând, o placardă înfiptă pe marginea drumului mă avertizează că sunt așteptat cu drag să revin în Colga. Șoseaua o ia printr-o pădure ai cărei copaci mi se par monstruoși la lumina farurilor. „E imperios necesar”, cum ar spune fostu’ meu prof de filosofie, să schimb becurile, ca să mă cred într-o feerie.

Nu-s totdeauna un perfecționist, așa că las pe altă dată chestia cu feeria. Întorc în trei timpi și o iau tot agale spre oraș. Nu fac decât vreo treizeci de metri și asupra mea se năpustesc luminile unei mașini care circulă cu faza mare aprinsă. Trag pe dreapta, orbit; cealaltă mașină se oprește și ea blocându-mi drumu’. Asta-mi mai lipsea, să m-atace șuții. Mai mare rușinea, agent special jefuit de niște mârłani din provincie!

De fapt, mașina cealaltă are un țugui care emite o lumină albastră intermitentă. Din ea se extrag cu grația unor elefanți reumatici doi polițiști. N-apuc să respir ușurat; văd în mâinile lor niște pușcoace care l-ar lăsa visător și pe Schwarzenegger. Dintr-odată rămân fără teletext.

– Mâinile pe volan! Și nicio mișcare!

Sunt mai ascultător ca la grădiniță, când doamna educatoare ne pune să cântăm „Țăranu’ e pe câmp”, deși nu-nțelegeam ce naiba căuta el acolo iarna, în loc să stea la gura sobei, bând vin fierț și molfăind covrigei.

Unu’ dintre polițiști deschide portiera din stânga, mai s-o smulgă de la locul ei.

– Ușurel, utilaju’ nu-i al meu!

– A, recunoști că nu-i mașina ta, derbedeule! Dă-te jos! Și fără mișcări în plus că te zdrobesc!

E mai în vârstă decât mine – are vreo 40 de ani – e uscat de parcă ar fi fost supus unei operațiuni de deshidratare și i se potrivește de minune expresia față de „cartofi prăjiți”. A devenit deosebit de sprintar. Se pare că n-am făcut nicio mișcare în plus și nu mă face strecurătoare de supă.

– Mâinile pe capotă! Desfă picioarele!

Îmi vine să-i zic: „Măi, băiatule, nu mai fi așa fițos, de ce nu te uiți tu la telenovele și-ți pierzi vremea cu pelicule polițiste?”, da’ mirosu’ de nădușeală care vine din uniforma lui prost croită mă taie la oxigen.

Când îl văd apropiindu-se și pe celălalt – un malac țanțoș – îmi zic c-ar fi bine să-mi pun masca pe figură, ca la întâlnirea cu un sconcs. „Paradoxal”, cum ar zice fostu’ meu prof de geologie, dolofanu’ nu exală niciun miros. Însă din nas îi atârână niște smocuri de păr care mă fac să-mi întorc privirea în altă parte.

– Nu-mi citești drepturile?

Slabu’ se înfurie. Siguramente i s-a pus pata pe mine.

– N-o face pe șmecheru’ cu mine că-ți citește popa drepturile când o să fii pe năsălie! Îți las plozii orfani.

Începe să mă pipăie pe tot cofraju’.

– Ușurel, sunt gădilicios din fire! Iar kinderi n-am.

De data asta nu-mi mai răspunde. Îl văd însă cum rânjește satisfăcut când îmi descoperă la subsuoară pistolu’. Pergamentu’ care îi este aplicat pe obraji nu reușește nicidecum să se întindă.

– Aha! Avem de-a face cu un gașper înarmat!

Îi întinde pistolu’ celuilalt și continuă să mă cotrobăiască prin buzunare. În cele din urmă, după ce mi-a palmat pachetu’ de țigări, bricheta, cheile de la bârlogu’ unde mă adăpostesc și alte fleacuri, dă de portofel. Îl ia cu două degete, ca la o extragere specială, și scoate unu’ câte unu’ actele pe care le conține.

– Ia te uită! Gagiu’ are mai multe cărți de identitate. Și are și mai multe legitimații de serviciu... funcționar la bancă... controlor C.F.R... inspector la Sanepid... revizor-contabil... Asta zic și eu policalificare! Hai c-am pus mâna pe-o pradă grasă!

– Ați pus mâna pe dracu’!, spun eu încet și încerc să mă întorc spre cei doi. N-apuc. Grasu’ mă lovește în gură cu un pumn ca o ghioagă, de-mi schimbă plombele între ele. Un specialist în chirurgie plastică se poate pregăti de operație.

– Lasă muzicuța! Pune-i cătușele!